

Berichtgeving uit Indonesië van Merel Menken

In september is Merel-Maria Menken vertrokken naar Indonesië om 3 maanden te werken in een weeshuis en ziekenhuis voor kinderen met aangezichtsafwijkingen en/of brandwonden. Nederlandse zusters Franciscanessen van Aerdenhout hebben zich het lot van deze kinderen aangetrokken. De stichting Sinar Pelangi (samen met de zusters opgezet) zet zich in voor deze lichamelijk gehandicapten en helpt hen zowel medisch als educatief.

Vierde nieuwsbrief vanuit Nederland

Het is zondag 18 december

Afgelopen vrijdag ben ik na een lange, vermoeide reis (14 uur vliegen met 1 tussenstop en reistijd met 2 auto's en wachttijd op de airport van Jakarta en Kuala Lumpur) weer aangekomen in Nederland. Omdat voor mijn gevoel het verslag aan jullie niet compleet is, stuur ik alsnog een reisverslag. Tevens goed voor mijn verwerking nu, want o wat mis ik ze allemaal.

Tot 17 november waren jullie op de hoogte.

Nu dus het vervolg:

17 nov. Mijn dag begint met strika (strijken), samen met Jennie, een moslima. Haar zoontje geeft me een Nederlandse krant en zijn moeder zei dat dat een koran was. Ik verbaasd, dat klopt toch niet en ik las in het ned.een stukje voor en vertelde haar dat dit een krant was uit basa Hollanda. Ze bladert wat door de krant en komt uit bij een besnijdenis van een meisje (rond de 8 jaar schat ik) in Indonesie. Veel vrouwen stonden om dat kind heen. Ik mijn woordenboek gepakt om een gesprek met haar aan te gaan. Ze vouwt de krant samen en legt hem weg zeggend in gebroken engels: this is your paper, een ongemakkelijk gevoel in mij.Wat bedoelt zij? Die koran zit me niet lekker. Bij de koffie aan Jannie Lukman gevraagd waar het misverstand zit, wat blijkt koran betekent gewoon krant en niets met hun geloof te maken te hebben. Hilariteit op kantoor en ik opgelucht dat ik dit nu begrijp.

Zr Lemmers deelt ons mede dat ze de site van de chocoladeschool gevonden heeft, ze wil nl een project, de chocoladefabriek, op gaan zetten als nieuwe bron van inkomsten en werkverschaffing. Allerlei plannen ontvouwen zich en de sfeer is erg goed onderling. Op die site stond echter geen adres waar ze info kon krijgen dus vroeg ze mij of ik dat voor haar wilde opzoeken. Leuk om te doen. Vele sites bekeken, niet gevonden wat ik zocht, in het engels een mailtje verstuurd naar de chocoladeschool in Jakarta. Afwachten! Geen reactie gekregen en weer op zoek gegaan en.....gevonden. Wat was Zr Andre blij en dankbaar en ik trots op mezelf en tevreden. Het was weer gelukt! Opmerking van haar: wat jij allemaal uit mijn pc weet te halen, zit dat er echt allemaal in? Ja dus.

De volgende dag , 18 nov, om 4 uur op (Pa Groenewegen jarig en Zr Gratiene) We (Zr. Andre, Zr. Ata, Zr. Clementina en ik) gaan vandaag op zoek naar een recreatieverblijf in Anyer, Nieuw Indonesie. 150 km rijden heen en weer terug. De medewerkers van Zr. Andre (

ongeveer 65 man/vrouw) waren al 2 jaar niet meer uit geweest met elkaar.(bedrijfsuitje)
Verschillende plekken bekeken aan de kust en resorts bezichtigd.
De sfeer was erg goed en dit was een leuk uitje.

Vandaag 19 nov. zijn er 2 geitjes geboren, een witte en een bonte. Erg leuk om te zien en even in gedachten jaren terug op de Ringdijk. Later nog eens wezen kijken en zag dat een geitje alleen en in de zon lag en helemaal plat. Geen goed teken volgens mij en Zr Andre (ook met agrarische ervaring) erbij gehaald. Natuurlijk lag het geitje nu ergens anders en zag er pienter uit. Het was goed zei Zr Andre dat ik haar geroepen had, want haar personeel is erg laks op dit gebied en hier kunnen ze iets van leren.

Vandaag (eigenlijk morgen) Feest van Christus Koning en samen met Zr. Andre naar de kerk. Een donderpreek van de pastoor over de vredeswens. Hij zei (vertaald door Zr. Andre) : weten jullie nog wel wat jullie tegen iemand zeggen als je hem of haar de Vrede wenst en aan wie je vorige week dit iemand hebt toegewenst of misschien liever niet? Het was een hele pittige preek en we moesten om ons heen kijken of we die persoon nog wisten te herinneren. Aan het einde van de viering sloeg hij heel bewust de Vredeswens over. Dat was ook zijn opdracht aan ons: denk hier maar eens een week over na.

Heel fijn om samen met Zr. Andre op stap te gaan, we delen veel samen op allerlei gebied, ook op geloofsgebied. Heerlijk! En zingen soms uitbundig nederlandse liedjes in de auto.

De Islamitische dochter van de bouwer van het klooster e.a. gebouwen is plotseling vedwenen op Bandung waar ze school ging (16 jaar). Haar vader vroeg of Zr. Andre voor hen wilde bidden. Heel bijzonder dat een Islamiet dit vraagt. Ze zijn met man en macht op zoek naar haar gegaan, de politie is zo corrupt, die doet niets. Veel jongeren worden bedwelmd en verdwijnen. Soms belanden ze in de prostitutie. Gelukkig is dit meisje teruggevonden. Dank U Heer, gebed verhoord!

Een gezellige avond gehad met de zusters , eerst een voetbalwedstrijd met elkaar gekeken (Ind-Vietnam) 2-0 voor Indonesie. Daarna gekeken en een heerlijke magnum gegeten.

Het Feest van Christus Koning!

Om 6.15 uur naar de kerk met 2 volle busjes van S.P.met veel kinderen en volwassenen erin. We waren veel te vroeg (geen files gehad) maar dat gaf niet. In de kerk is immers altijd werk! (bidden) Met tissues zelf je bank schoonmaken en soms hondenpoep ermee afdekken. Deze kerk is open, ze krijgen geen toestemming om er een kerkgebouw van te maken, terwijl de Moskee constant in de steigers staan om uitverbouwd , opgeknapt of vernieuwd te worden. Een prachtige Javaanse mis met groot traditioneel koor en orkest. Dansende Javaanse meisjes/vrouwen voorop in klederdracht, daarachter 6 misdienaars en wel 10 acolieten en diakens. Daarachter 3 priesters, op blote voeten, in Javaanse klederdracht met een stola om en in hun sjerp een zwaard op hun rug. Een heel indrukwekkende, bonte stoet die de kerk van achteren inkwam. Wat een prachtige viering, schitterende Javaanse muziek en zang. Wat heb ik genoten!

Thuisgekomen wat gedronken met de zusters en Zr. Andre (Thea Lemmers) toverde kruidnootjes tevoorschijn, ja de Sint is weer in het land. Leuk om zo ver van huis er toch iets van mee te maken. De zusters van Sumatra vonden ze niet lekker, Thea en ik wel. Daarna op mijn kamer begonnen om Sinterklaasliedjes te oefenen op de accordeon voor 6 dec, want dan vieren we met de zusters Sinterklaas. Mijn verrassing aan hen. Helaas ging dat niet door, later lezen jullie waarom. Ook andere uitjes vielen voor mij in het water. Een optreden van de kinderen in de aula, omdat het kind van een van de sponsors 1 jaar werd en dat op SP wilde vieren. Het is dan gebruikelijk dat we ook allen van hen te eten krijgen, pakketjes rijst met kip, sambal en soms groenten erbij.

Om 16.15 uur met Zr. Andre, Nessya en haar vader en moeder en Ibu Gonda (haar geloofslerares) naar de kerk. Ook Nova en Febri waren meegekomen, 2 jongetjes uit het weeshuis. Nessya (5 jaar) en haar moeder worden daar gedoopt en de moeder doet haar 1e H. Communie. De vader is al RK gedoopt en doordat de moeder dat niet is, mogen ze niet samen leven van de beide families, een hel voor deze mensen. Ze hebben een zwaar lichamelijk gehandicapte dochter (Nessya) en hebben nog nooit een gezinsleven gehad met elkaar. De ouders hopen nu binnenkort te trouwen. De families worden voor het blok gezet. Het was een mooie doopviering, we moesten een uur wachten ivm files waar anderen mensen inzaten. 24 dopelingen werden gedoopt. Een persoonlijk kadootje van mij aan de ouders en aan Nessya werd eerst aarzelend, maar later wel in dank aangenomen. Het was een bijzonder moment.

Onderwerp onder het eten was: bevallen. Zr Marianne leert voor vroedvrouw en ik ben de enige die het aan den lijve heeft meegemaakt en bij anderen als kraamverzorgster en natuurlijk de ervaring bij de dieren op de boerderij. Ook Zr. Andre deelt die boerderijervaring met mij. Zr. Ata heeft 1x een bevalling gezien, trekt een vies gezicht en wil het nooit meer meemaken. Vragen werden beantwoord, het was een leerzame maaltijd.

Ik heb nog nooit zoveel kerstkaarten in enveloppen gedaan, vele pakketjes samengesteld voor de sponsors in Indonesië en Nederland. Erg leuk om te doen. 5 kaarten in een enveloppe plus een kerstgroet. Ik heb ook 15 kilo mee naar Holland genomen voor de sponsors hier. Zelf zal ik dit jaar geen kaarten versturen. Dus ieder die dit leest een ZALIG Kerstmis toegewenst en een goed 2012! Bedankt voor jullie welkom thuis kaarten en een kerstgroet!

Onverwacht een telefoontje van een vrouw die haar verjaardag op SP wilde vieren en ons verwennen wil met eten. (na de Eucharistieviering) Haar werkelijke reden ontdekten we al snel. Ze is een gebedsgenezers die ons wilde "bekeren en genezen" Door haar manier van praten waren vele kinderen in tranen. Ik had een blok in mijn maag toen ze net bezig was, dit voelde niet goed en dat terwijl ik haar niet verstond. Ook voor de zusters was dit een onaangename verrassing. Haar optreden eindigde met een film over een jongen die een trein redde maar zelf omkwam en een zeer verdrietige vader. Zo'n film voor kinderen

vertonen en dan ook nog voor het slapengaan is niet goed. De volgende dag er met elkaar over gesproken, en we waren het eens. Dit mag niet meer gebeuren.

Een meisje van 16 jaar wordt bij Zr. Andre afgeleverd door haar oma. Ze is al bevallen en haar moeder zorgt voor de kleine jongen. Haar vriend heeft al 5 meisjes zwanger gemaakt en ze moet uit zijn omgeving blijven. Zr Andre zorgt voor werk en opvang voor haar. Het is wel werken op SP , wil je dat niet dan ga je eruit. De Bijbeltekst : wie niet werken wil, zal ook niet eten is hier van toepassing en terecht. Het is geen liefdadigheidsinstelling!

Met Zr. Andre, Zr, Ata en Mevr. Lukman naar een Adventlezing van Father Gino. Een engels sprekende pater die rondtrekt over de wereld en hele goede lezingen geeft. Hij was pas nog in Helvoort (ned) geweest. Thea en ik hadden regelmatig gesprekken over het geloof gehad samen en deze pater bevestigde in zijn lezing alles waar wij het al over hadden gehad. Super! We voelden ons verbonden en waren gelukkig. Op de heen en terugreis heerlijk ned. liedjes gezongen in de auto.

Een dag later naar een uitvaartmis van een Ned. missionaris (R. Kurris, jezuit) die al 60 jaar werkzaam was in Indonesie en veel voor SP betekend had. Alles was in het wit en erg veel mensen waren gekomen voor het afscheid. Wij zaten buiten, de kerkzaal pulde uit. Na afloop kwam een andere missionaris naar me toe . Pater Koeleman. Een leuk en boeiend gesprek met hem gehad. Hij werkt op een seminarie en heeft veel te veel priesterstudenten, zei hij. Zoals het nu in Ned. is zo krijgen wij dat over een paar jaar hier. De moslims zijn te sterk, hebben grote gezinnen en er zijn te weinig kinderen in een katholiek gezin. Het was een boeiend gesprek.

Zaterdag 26 nov.

Ter voorbereiding van een druk weekend, zingen in de kerk en verkoop van spullen, gaan we jacfruit schoonmaken. Hele grote vruchten die met een kapmes opengehakt worden en waar je dan stukjes fruit uithaalt die gepeld moesten worden. Het leek wel een keizersnede van een varken. Een hele klus om dit te doen, maar wel leuk zo met elkaar.(8 personen)

Ook Zr. Andre hielp mee.

's-middags de Eucharistieviering met daarna de verkoop van groenten, fruit, spullen van het naaiatelier, kaarsen en houten speelgoed Wat een werk wordt er verzet, Zr. Andre kan trots op haar mensen zijn. Ook de volgende dag 2x zo'n verkoop. Alle keren ben ik meegegaan en heb met een collectedoos gestaan. De allerkleinsten traden op met hun band, erg leuk. Ze dragen dan zwart-witte pakjes met donkere brillen. Een man kwam naar me toe en vroeg of ze allemaal blind waren. Gelukkig niet! We hebben goed gezongen met ons koor. Het was een erg druk weekend voor ons allemaal en morgen gewoon weer aan het werk of naar school. Thuis al het geld geteld met elkaar. We hebben veel opgehaald. Zr. Andre zeer tevreden. Veel jaren was zij met haar kinderen en mensen niet meer welkom bij de kerk om spullen te verkopen. Negatieve invloeden en roddel bemoeilijkten haar werk. Hopen dat het nu weer ten goede is gekeerd.

Op kantoor kreeg ik de volgende dag te horen dat ik een oplossing moet zoeken voor hun probleem. ??? wat bleek ze willen me niet meer kwijt en ik moest maar kiezen of 3 maanden hier en 9 maanden Holland of nog beter: dit omkeren. Het doet me goed en zo voelt het ook voor mij. Ik voel me hier helemaal thuis. Alle puzzelstukjes zijn op hun plek gevallen. Dat mensen je waarderen om wie je bent en van je houden. Heerlijk!

Een oproep komt binnen of Zr. Andre wil helpen. Een kind(7 jaar) is aangevallen door 3 rottweilers van een oom en ernstig toegetakeld. De honden zijn afgemaakt. De verwondingen zijn te erg en ook later de traumatische ervaring. Zr. Andre moet deze aanvraag afwijzen, die oom moet maar betalen, vindt zij. Dit gaat teveel kosten en dan kunnen we andere kinderen niet helpen.

Tijdens uitstelling H. Sacrament worden door de zusters, om beurten, hardop gebeden voorgelezen uit een Missaal. Ineens zet Zr. Ata mij voor het blok of ik ook in het Indonesisch een gebed voor wil lezen/bidden. Het gaat me goed af, zonder zenuwen, zonder fouten (misschien niet de uitspraak helemaal correct) wel rustig en netjes. Compliment van Zr. Andre na afloop.

Woensdag 30 nov.

Weer een dag naar Anyer met Zr. Andre en Zr. Ata. Nu om alles duidelijk af te spreken en om vis en mais te bestellen op de markt. We ontdekken zelfs een nieuwe picknickplek aan het strand, veel mooier, goedkoper en beter dan de vorige keer. Weer een ervaring rijker: de markt. Kippen worden er geplukt, vissen liggen er met heel veel vliegen erop, een vuilnisbelt ernaast, darmen worden schoongewassen, open riool, slapende mannen etc. Wat een chaos en vieze bedoeling! Ik kan er geen lijn in vinden. Hier word ik niet vrolijk van. Zr. Ata voelt zich daar echter als een vis in het water, ongelooflijk. Op de terugweg naar de kapper voor knippen en hoofdmassage. Zr. Ata haar haar was te kort geknipt en ze voelde zich net een jongen, ze was boos en teleurgesteld. Dit duurde nog een paar dagen.

Weer naar de sloppenwijken, nu om pakjes uit te delen.(1 dec) Zr. Andre gaf mij alle eer omdat ik uit Holland kom en we daar Sinterklaas vieren. Ze legde dit H. feest uit en vertelde mij wat ik moest doen. Ik was geheel overdonderd en mocht elk kind een pakje geven. Achteraf jammer dat ik dit niet wist, dan had ik de accordeon meegenomen en wat Sinterklaasliedjes gezongen. Al die verlangende snuitjes, gretig kijkend naar mijn handen en allemaal mij (!)bedankend. Ja ik had al die pakjes samengesteld, maar de inhoud was van SP. Ik was er ontdaan van. Toen ik iets in het nederlands zei, was er grote hilariteit.

Naar een' 1e vrijdag van de maand viering' boven een winkel. Het is dezelfde organisatie als van Father Gino. Heel de bovenverdieping bomvol toen de H. Mis begon, bijna allemaal vrouwen. Nederland kan hier jaloers op zijn.

De regenperiode is begonnen, het valt met bakken uit de hemel. Een parapluie is onmisbaar, maar wordt door mij nog weleens vergeten.(krijg ik op mijn kop van Zr. Andre, goed

bedoeld)/ Als je hem ergens laat staan, omdat de zon weer schijnt dan is hij verdwenen. Een kleine parapluie en poncho in mijn tas als hulpmiddelen.

Zaterdag 3 dec.

Zr Andre en Zr Ata hebben 2 vergaderingen deze dag en er komen 2 groepen sponsoren in de aula. Taken worden verdeeld en besloten wordt dat Mevr. Lukman en ik de 2 groepen in de aula "draaien". Een drukke dag, maar wel heel gezellig. De muggen hadden me wel vele keren gestoken. 's-avonds echter verandert alles voor mij (en voor al die lieve mensen om mij heen). Ik trek mijn schoenen uit om naar het Getijdengebed te gaan en alles begint te draaien en te tolleren en wordt zwart. Ik val tegen de muur en het aanrecht. Als alles weer normaal lijkt, ga ik tastend langs de muur naar de kapel. Ik voel me niet goed, zweet veel en heb een heel raar hoofd. Na het getijdengebed Zr. Ata gewaarschuwd en zij Zr. Andre. Na de maaltijd waar ik niets van gebruikt heb, ben ik naar mijn kamer gebracht. Na 2 dagen ziek zijn en een paar keer gevallen, ben ik voor een malariatetest naar de clinic gebracht. (tja die muggensteken he) Gelukkig GEEN malaria, maar wat is er dan aan de hand? De arts stuurde me door naar de neuroloog in het St Carolusziekenhuis in Jakarta. Een hersenscan is gemaakt en daar zag de arts iets op en wilde dit bespreken met een andere neuroloog. Ik kreeg medicijnen mee en over 2 dagen de uitslag halen. Gelukkig niets verontrustends te zien.

Ik heb Vertigo en dat moet met rust en medicijnen genezen. Het is een evenwichtsstoornis. Door een van de valpartijen heb ik wel een gekneusde rug die erg zeer doet. Afgelopen dinsdag weer naar de neuroloog met de vraag of ik vliegen mocht, gelukkig geen bezwaar maar wel extra medicijnen mee voor in het vliegtuig. Ik ben heel goed verzorgd op SP. Het was een barre reis (14 uur vliegen en reistijd ervoor en erna) met veel hindernissen en tegenvallers. Maar ik kon wel teren op een GOUDEN tijd op SP en een heel mooi afscheid.

Woensdagmiddag heb ik afscheid genomen van de kinderen. Zij hadden ned. liedjes ingestudeerd (ploem ploem jenka van Trea Dobbs en Ramona van de Blue Diamonds), ze dansten en zongen en een meisje deed een balletuitvoering. Ik heb accordeon gespeeld en we hebben met elkaar gegeten. Ik ben toegesproken en gezongen in het engels en Indonesisch en kreeg een kado. Donderdagmorgen lag al het werk stil op SP om de werknemers gelegenheid te geven vanaf 10 uur afscheid van mij te nemen. Weer toegesproken en gezongen. Taart van klappermelk en suiker en kado's. De mensen zongen I will follow Him en Indonesische liederen die we staande en hand in hand zongen, heel emotioneel. Ook ik heb deze mensen toegesproken en hen bedankt voor hun liefde aan mij. Allen namen afscheid van mij en sommigen huilend. pfff! Daarna met de zusters gegeten en weer elkaar toegesproken en weer een kado en tranen.

Om half 3 gaat de telefoon en de vraag vanuit het weeshuis of de kinderen mij nogmaals gedag mogen zeggen, natuurlijk mag dat en... daar zijn ze weer. Een meisje van 16 jaar (Juli) helemaal in tranen in mijn armen gesloten. In het Indonesisch zei ze: ik heb geen moeder en nu had ik er een en die gaat weer weg naar Holland. Dat was slikken. Beloofd dat ik met haar zou mailen. Van klein tot groot staat om mij heen en Mevr. Lukman zei: dit hebben we nog

nooit zo meegemaakt. Dan rijdt de auto voor om mij naar het vliegveld te brengen. Gelukkig gaan Ibu Lukman, haar dochter Ine en 2 kinderen Nova en Febri mee. De zusters nemen afscheid van mij en ik word uitbundig uitgezwaaid. Mijn reis naar huis gaat beginnen, maar ik ga zeker weer terug. Dat houdt me overeind, ook nu. Intussen ga ik in Nederland mijn best doen voor SP om geld in te zamelen. Hopelijk blijven jullie dit goede doel steunen via mij. Ik heb met eigen ogen mogen zien en ervaren dat Zr Andre Lemmers en haar medewerkers ontzettend goed werk doen, maar de financiële middelen vaak mist.

Afgelopen week waren er 13 patientjes naar de clinic gekomen voor een operatie, halverwege kwamen ze erachter dat er geen hechtmateriaal meer was. Geprobeerd om dat via andere ziekenhuizen te krijgen, helaas, toen ik wegging was er nog geen succes geboekt. Hopelijk is het hun toch nog gelukt anders moeten die kinderen weer weg zonder geholpen te zijn en soms weer dagen reizen.

Zr Andre wil ook graag een bejaardenhuis/hospice oprichten, omdat bejaarden ook vaak buiten de boot vallen en op straat zwerven. Ik heb ze met eigen ogen gezien, heel triest hoe bejaarde mensen lopen te bedelen. Soms zelfs blind door vitaminegebrek of staar. Zr Andre krijgt ook veel vraag voor staaroperaties. Zo'n eenvoudige ingreep! AUB, lieve mensen HELP HAAR! Alvast erg bedankt! Elke gift is welkom. Ik neem het graag in ontvangst! Laat het elke dag Kerstmis zijn, ga in de voetsporen van Jezus. Ik heb Hem daar vaak mogen ontmoeten en heb 3 maanden Kerstmis gevierd, elke dag .

mphmenken@kpnmail.nl

Bankreknr. 309874165 Rabobank Reeuwijk. tnv Sinar Pelangi

Nogmaals een Zalig Kerstmis!

Liefs!

Merel